

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) Ing. M. K., b) A. K., c) A. S., d) M. Č., e) L. K., f) J. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Josefem Provazníkem, advokátem, se sídlem Praha 5, Lidická 28, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem v Hradci Králové, Katastrální pracoviště Náchod, Hrašeho 11, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2005, č. j. 30 Ca 34/2004 - 55,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2005, č. j. 30 Ca 34/2004 - 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci Ing. M. K., A. K., A. S., M. Č., L. K. a J. M. podali dne 12. 7. 2004 u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který podle jejich tvrzení spočíval v tom, že žalovaný – Katastrální úřad pro Královéhradecký kraj se sídlem v Hradci Králové, katastrální pracoviště Náchod, odmítl provést záznam vlastnického práva ve prospěch žalobců, jehož se domáhali ve smyslu ustanovení § 7 zákona č. 265/1992 Sb. (o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem), a to na základě rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 11. 12. 2003, č. j. 7 C 169/98 - 256, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 3. 3. 2004, č. j. 7 C 169/98 - 268, jímž byla žalovanému v označené věci – společnosti K. H. a. s., se sídlem v N. M. n. M., uložena povinnost uzavřít se žalobci dohodu, podle níž žalovaný vydává žalobcům nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí pro obec a katastrální území N. M. n. M. na listu vlastnictví x a tam označené jako část x, a to tu část, která je v geometrickém plánu Ing. K. D. č. x označena jako parcela č. x - ostatní plocha, manipulační plocha o výměře 2124 m², a to Ing. M. K. z pěti ideálních

dvanáctin, J. M. z jedné ideální dvanáctiny, a dále A. K., A. S., M. Č. a L. K. – každé z jedné ideální šestnáctiny; žalobci takto vydávané nemovitosti do svého vlastnictví přijímají. Žalobci vyslovili přesvědčení, že žalovaný tím, že odmítl přípisem ze dne 31. 5. 2004 provést záznam vlastnického práva v jejich prospěch podle předložených listin (když trval na tom, že je třeba podat návrh na vklad vlastnického práva se všemi náležitostmi) se dopustil nezákonného zásahu, v jehož důsledku byli žalobci zkráceni na svých právech, když jinak jsou splněny další podmínky uvedené v ustanovení § 82 s. ř. s., zejména podmínka, že trvají důsledky takového zásahu. Mají za to, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro záznam vlastnického práva podle § 5 a § 7 zákona o zápisech a že naopak nejsou dány podmínky pro vklad vlastnického práva podle § 2 téhož zákona. Odkázali na judikaturu týkající se rozhodnutí ukládajících prohlášení vůle s tím, že taková rozhodnutí jsou předmětem záznamu. Zdůrazňovali, že žaloby na vydání věci a vyslovení povinnosti uzavřít dohodu o vydání věci (a obdobně i výroky rozsudků) jsou si podle restitučních zákonů rovnocenné, významově totožné a jestliže vyjadřují tentýž požadavek na vydání věci ve smyslu restitučního zákona (viz např. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR z 5. 12. 1998, sp. zn. 2 Cdon 97/97), pak je třeba podle přesvědčení žalobců dovodit, že musí platit stejný režim zápisu vlastnického práva podle obou typů těchto rozhodnutí do katastru nemovitostí, a to režim záznamu vlastnického práva podle § 7 zákona o zápisech. Tentýž závěr byl též vysloven v rozsudku Vrchního soudu v Praze z 25. 5. 1995, sp. zn. 7 Cdo 56/94, i když byl učiněn v souvislosti se zákony č. 173/90 Sb. a 232/91 Sb. Žalobci zdůraznili, že nemohou úspěšně podat návrh na vklad práva, protože tomu brání ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona o zápisech, neboť jako vlastník předmětné nemovitosti je podle výpisu z katastru nemovitosti vedena společnost N. D. a.s., se sídlem v N. M. n. M. a vklad by nebyl povolen proto, že by zde chyběla návaznost na předchozí zápis v katastru nemovitostí, čili návrh na vklad by byl s největší pravděpodobností zamítnut. Žalobci navrhovali, aby soud uložil žalovanému povinnost zapsat zmíněné nemovitosti záznamem do katastru (nebránit tomuto zápisu).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdil, že žalobce na jejich právech svým zásahem nezkrátil a postup při vyřizování jejich návrhů na záznam do katastru nemovitosti nebyl nezákonný. Potvrdil, že záznamem podle § 7 zákona č. 265/1992 Sb. (o zápisech) se do katastru nemovitostí zapisují věcná práva, která vznikla též rozhodnutím státního orgánu, a že rozhodnutí soudu je nepochybně takovým rozhodnutím, otázkou však podle názoru žalovaného zůstává, zda rozsudkem Okresního soudu v Náchodě z 11. 12. 2003, sp. zn. 169/98, vzniklo věcné právo, v tomto případě vlastnické právo žalobců k nemovitosti. Podle názoru žalovaného v tomto případě vlastnické právo nevzniklo, když dnem právní moci předmětného rozsudku došlo k uzavření dohody, tedy titulu k nabytí vlastnictví, přičemž právní řád stanoví u smluvního nabývání vlastnického práva k nemovitostem, zapisovaných do katastru nemovitostí způsob nabytí tak, že právo se nabývá vkladem do katastru podle zvláštních předpisů - § 133 odst. 2 občanského zákoníku, § 5 odst. zákona č. 87/1991 Sb., pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Protože žádný zvláštní zákon nestanoví, že by v případech, kdy projev vůle smluvní strany je nahrazen rozhodnutím soudu, vznikalo vlastnictví k nemovitostem jinak, pak provedení zápisu záznamem na místo vkladu by znamenalo, že ke vzniku vlastnického práva nedošlo. Je tudíž i v zájmu právní jistoty žalobců, aby zápis jejich vlastnického práva byl proveden způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o nabytí tohoto práva. Judikatura, na kterou žalobci odkazují, vesměs (s výjimkou rozsudku Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 7 Cdo56/94) se zabývá možností uplatnění restitučního nároku, jak žalobou na vydání věci, tak žalobou na povinnost uzavřít dohodu o vydání věci. Je v ní konstatováno, že rozsudek ukládající povinnost uzavřít dohodu o vydání je podkladem pro zápis do katastru, není zde však specifikováno, jakým způsobem

má být tento zápis proveden. Tomu, že se tak má stát vkladem, svědčí např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1352/2000. Podle názoru žalovaného je další zásadní otázkou v tomto sporu návaznost zápisu v katastru nemovitostí. Žalobci podali dne 21. 7. 2004 u Okresního soudu v Náchodě žalobu na určení, že vlastníkem předmětné nemovitosti je společnost K. H. a. s., tedy osoba uvedená v rozsudku 7 C 169/98, jako povinná uzavřít dohodu o vydání nemovitosti. Dosud je však jako vlastník zapsána jiná společnost, a to na základě prohlášení vkladatele o vložení nemovitého majetku do obchodní společnosti ze dne 11. 5. 1995. Vklad práva byl povolen s právními účinky vkladu ke dni 19. 5. 1995. Správně tudíž žalobci dovozují, že tento stav zápisu v katastru by bránil patrně vkladu jejich vlastnického práva k nemovitosti z důvodu nesplnění podmínek vkladu podle § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona o zápisech. Ani pokud by žalovaný přistoupil na konstrukci, že na základě rozsudku, jímž byla uložena povinnost uzavřít dohodu o vydání nemovitosti, došlo k nabytí vlastnického práva žalobci, tedy ke vzniku vlastnického práva došlo na základě právní skutečnosti mimo katastrální úřad a deklaratorní zápis záznamem nemá na vznik vlastnictví žádný vliv, nebyl by katastrální úřad oprávněn posuzovat platnost vzniku vlastnického práva zapsaného vlastníka a patrně by provedl duplicitní zápis vlastnictví. Takto zapsaní vlastníci mohou aktivovat soudní řízení o určení vlastnického práva, která se stala předmětem duplicitního zápisu práva. V tomto konkrétním případě však byla taková žaloba již podána (řízení je vedeno u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 5 C 180/2004) a pokud budou žalobci ve sporu úspěšní, odpadá překážka zápisu vlastnického práva vkladem. Žalovaný zdůrazňuje, že v žalobě není blíže specifikováno, na kterých právech měl žalobce zkrátit, v úvahu by přicházelo nejspíše právo být zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník a dále právo vlastnické. Žalovaný je však přesvědčen, že ani na jednom z těchto práv, ani na jiném právu svým zásahem žalobce nezkrátil, a proto navrhuje zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Krajský soud v Hradci Králové napadeným rozsudkem ze dne 19. 5. 2005 rozhodl tak, že žalovanému zakázal odmítat provedení zápisu záznamem v katastru nemovitostí podle rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 11. 12. 2003, č. j. 7 C 169/98 – 256, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 3. 3. 2004, č. j. 7 C 169/98 – 268, a dále žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 10 425 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právního zástupce. Soud přisvědčil názoru žalobců, že jsou postupem žalovaného zkráceni na právu vlastnickém, neboť jeho zásahem jsou omezeni v možnosti s předmětnou nemovitostí nakládat. Soud ještě dodal, že žalobci v případě opodstatněnosti svého žalobního tvrzení, jsou zkráceni i na právu zaručeném článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Je též splněna podmínka, že tvrzený zásah a jeho důsledky trvají i v okamžiku podání žaloby. Na zásadní otázku, zda rozsudek také u Okresního soudu v Náchodě ze dne 11. 12. 2003, č. j. 7 C 169/98 – 256, (ve spojení s navazujícím usnesením téhož soudu), nahrazující projev vůle, ukládající povinnost uzavřít dohodu o vydání věci, je rozhodnutím státního orgánu, jímž vzniklo věcné právo k nemovitostem, které se zapisuje záznamem do katastru nemovitostí podle § 7 zákona o zápisech, odpověděl krajský soud kladně. V odůvodnění rozsudku k tomu blíže uvedl, že jestliže se nárok na navrácení majetkových práv podle § 5 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., ostatně i podle dalších restitučních zákonů, uspokojuje dohodou, pak není pochyb o tom, že není-li povinnou osobou uspokojen, může se oprávněná osoba domáhat u soudu nahrazení potřebného projevu vůle rozsudkem ukládajícím prohlášení vůle. Podle ustálené judikatury československých a českých soudů bylo možno domáhat se po účinnosti restitučních zákonů vydání věci jak žalobou na vydání, tak právě i žalobou o uložení prohlášení vůle. Jde o adekvátní způsoby uplatnění nároku na navrácení majetkových práv. V případě rozsudku o uložení projevu vůle již není dán důvod k tomu, aby oprávněná osoba znovu

svou vůli projevila, když tak učinila uplatnění nároku zákonným způsobem a následně podáním žaloby. Vůle povinné osoby je pak nahrazena rozsudkem soudu. Krajský soud dovodil, že pravomocný rozsudek ukládající osobě povinnost uzavřít s oprávněnou osobou dohodu o vydání nemovitosti, je veřejnou listinou dokládající opodstatněnost restituace práv původního vlastníka, resp. jeho právních nástupců, tj. znovu nabytí vlastnických práv podle restitučního zákona. Je tedy titulem k provedení záznamu ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o zápisech. Další řízení o povolení vkladu podle ustanovení § 2 a násl. zákona o zápisech zde nemá místa, neboť obnovení vlastnického práva je konstituováno a katastrální úřad po právní stránce nemá co přezkoumávat. Podle názoru soudu by podmínky vkladového řízení ostatně nemohly být v plném rozsahu splněny (odkázal v tomto směru na rozsudek Vrchního soudu sp. zn. 7 Cdo 56/94 a rozsudky Nejvyššího soudu ČR 2 Cdon 811/96 a 2 Cdon 115/97); proto žalobě vyhověl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek v celém rozsahu, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Vyslovil nesouhlas s právním názorem krajského soudu, že rozsudek nahrazující projev vůle je rozhodnutím státního orgánu, jímž vzniklo věcné právo k nemovitosti a že takto vzniklé věcné právo (v tomto případě právo vlastnické) se zapisuje do katastru nemovitostí záznamem podle § 7 zákona o zápisech. Takový závěr je podle stěžovatele v rozporu s právním předpisy upravujícími nabývání nemovitostí na základě dohody (smlouvy), konkrétně s ustanovení § 133 odst. 2 občanského zákoníku a § 5 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Znovu zdůraznil, že český právní řád stanoví u smluvního nabývání vlastnického práva k nemovitostem, které se zapisují do katastru nemovitostí, způsob nabytí – modus – tak, že vlastnické právo se nabývá vkladem do katastru nemovitostí podle zvláštních předpisů, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Protože žádný zvláštní zákon nestanoví, že by v případech, kdy projev vůle smluvní strany je nahrazen rozhodnutím soudu, vznikalo vlastnictví k nemovitosti jinak, pak provedení záznamu namísto vkladu by znamenalo, že ke vzniku vlastnického práva nedošlo. Nabytí vlastnického práva právní mocí soudního rozhodnutí ukládajícího povinnému uzavřít dohodu o vydání nemovitosti a tím i vyznačení záznamu vlastnického práva v katastru nemovitostí podle § 7 odst. 1 zákona o zápisech, v platném znění, pokládá stěžovatel za vyloučené, neboť dohoda o vydání nemovitosti uzavřená podle zákona č. 87/1991 Sb. podléhá výslovně vkladu vlastnického práva, přičemž právní následky smlouvy uzavřené prostřednictvím nahrazení projevu vůle soudem nebo mimosoudně musí být stejné. Stěžovatel v tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ca 25/96, Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Ca 198/99 a Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 1352/2000. Stěžovatel dále vysvětlil, z jakého důvodu pokládá za prokázané, že judikatura, o kterou opřel Krajský soud v Hradci Králové své rozhodnutí, tj. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 Cdo 56/94 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR 2 Cdon 115/97, nejsou na daný případ použitelné. Týkaly se totiž nároků uplatňovaných podle zákonů č. 173/1990 Sb. a 232/1991 Sb. (o podmínkách a způsobu navrácení majetkových práv). Se zbývajícím rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 2 Cdon 811/96, (v němž dovolací soud uvedl, že pravomocný rozsudek ukládající povinné osobě, aby uzavřela s oprávněnou osobou dohodu o vydání věci, je veřejnou listinou dokládající opodstatněnost restituace práv původního vlastníka, resp. jeho právních nástupců, tj. znovunabytí vlastnických práv podle restitučního zákona, stejně jako platně uzavřená mimosoudní dohoda o vydání nemovité věci, je postačujícím podkladem pro zápis do katastru), stěžovatel není v rozporu, avšak zdůrazňuje, že v odůvodnění zmiňovaného rozsudku není způsob zápisu do katastru konkretizován, přičemž logický výklad směřuje k zápisu vkladem. Stěžovatel dále připomíná, že žalobci zásadně neodmítali způsob zápisu

jejich vlastnického práva do katastru nemovitosti vkladem, nechtěli však tento způsob použít pro přesvědčení, že takový návrh na vklad by katastrální úřad zamítl z důvodu nesplnění podmínek vkladu podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o zápisech. V této souvislosti znovu poukazuje na řízení vedené u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 5 C 180/2004, jehož předmětem je žaloba na určení, že vlastníkem nemovitosti, která je předmětem vydání je společnost K. H., a. s. Dle této žaloby byla také podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o zápisech v katastru zapsána poznámka. Zdůrazňuje, že katastrální úřad není oprávněn posuzovat a rozhodovat o platnosti listiny, která je podkladem pro zápis do katastru, či o protiprávnosti převodu. Změny zápisu v katastru lze dosáhnout až na základě pravomocného rozsudku o žalobě podané podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř., přičemž stejný účel nemůže být naplněn řádným řízením před katastrálním úřadem (viz. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 2 Cdon 811/96). Je respektováním zásady, že nikdo nesmí být zbaven svého vlastnického práva v řízení, jehož nebyl účastníkem. Stěžovatel uvádí tyto skutečnosti s poukazem na nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu v projednávané věci, když výsledku, kterého se žalobci v žalobě proti nezákonnému zásahu domáhali, nelze objektivně dle výroku napadeného rozsudku dosáhnout. Konečně pak stěžovatel vznáší pochybnosti, zda ve věci neprovedení záznamu do katastru lze vůbec podat správní žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s., když v dané věci správní orgán žádný zásah, pokyn nebo donucení neprovedl. Dává v úvahu, zda výrok soudu je v souladu s ustanovením § 87 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud rozsudkem zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Má zato, že rozsudek by měl směřovat proti aktivnímu jednání správního orgánu, nikoliv proti tomu, že nezasáhl. Stěžovatel je přesvědčen, že neprovedením záznamu do katastru nemovitostí nezasáhl nezákonně do práv žalobců a nebyly tedy dány zákonné předpoklady k rozhodnutí soudu podle § 87 odst. 2 s. ř. s. Navrhuje, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 5. 2005, č. j. 30 Ca 34/2004, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhovali její zamítnutí pro nedůvodnost. Se stěžovatelem především nesouhlasí v tom, že nelze provést zápis vlastnického práva žalobců podle opakovaně již zmíněného rozsudku Okresního soudu v Náchodě do katastru nemovitostí záznamem, ale toliko vkladem. Připouští, že obecně v právních vztazích upravených občanským zákonem, pravomocný rozsudek, ukládající jakékoliv osobě povinnost uzavřít smlouvu o převodu nemovitosti nahrazující projev vůle takové osoby, je jedním z podkladů pro zápis vlastnického práva do katastru vkladem, avšak dodává, že takový závěr neplatí pro oblast restitucí v širším slova smyslu, tedy pro oblast vztahů upravených zejména zákony č. 403/90 Sb., 87/91 Sb., 173/90 Sb. a 232/91 Sb. Podle všech těchto norem bylo možno uplatnit nárok buď formou žaloby na vydání věci, nebo na vyslovení povinnosti uzavřít dohodu o vydání věci. První specifikum způsobu uplatnění nároku podle těchto norem spočívá v tom, že judikatura a literatura vůbec připustila žalobu na vydání věci, jde-li o věc nemovitou. Jak judikatura, tak i literatura jsou jednotné v tom, že rozsudek ukládající povinné osobě „vydání“ nemovitosti je postačujícím podkladem pro záznam do katastru nemovitostí, přičemž dovozují, že žaloby a obdobně i výroky rozsudku na „vydání věci“ a uložení povinnosti uzavřít dohodu o vydání věci, jsou si rovnocenné, významově totožné, vyjadřující tentýž požadavek na vydání věci ve smyslu restitučního zákona. Z toho je třeba uzavřít, že musí platit stejný režim zápisu vlastnického práva podle obou typů těchto rozhodnutí do katastru nemovitostí, a to režim záznamu podle § 7 zákona o zápisech. Z tohoto důvodu označují žalobci námitky stěžovatele za nedůvodné. Za zcela bezdůvodnou mají pak též námitku, že totiž závěry, které byly učiněny v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 Cdo 56/94 a Nejvyššího soudu

ČR 2 Cdon 115/97, se týkají pouze způsobu uplatňování nároků podle zákonů č. 173/90 Sb. a 232/91 Sb. Pokud dále stěžovatel poukazuje na to, že v dalším rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 2 Cdon 811/96 není uvedeno, jakým způsobem se zápisem vlastnického práva do katastru provádí, pak tento jeho názor je podle žalobců sice správný, nicméně lze z odůvodnění tohoto rozhodnutí soudit, že takový rozsudek je podkladem pro záznam vlastnického práva. Podle názoru nemůže obstát ani přesvědčení stěžovatele, že výsledku, kterého se žalobci v žalobě proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. domáhali, nelze objektivně dle výroku rozsudku dosáhnout. Žalobci v této souvislosti připomínají, že lze souhlasit se stěžovatelem, že nezavrhli žádný způsob zápisu svého vlastnického práva podle rozsudku označeného v bodě I žaloby do katastru nemovitostí, avšak mají za to, že forma záznamu vlastnického práva v katastru lépe odpovídá povaze restitučních nároků a v této souvislosti poznamenávají, že po ukončení soudního sporu trvajících téměř 12 let, je stav zápisu v katastru nemovitostí jiný, než v době zahájení sporu, když společnost K. H. dne 13. 12. 1994 založila společnost N. D., a.s., která je nyní v katastru zapsána jako vlastník předmětného pozemku a prohlášením předsedy představenstva Ing. P. M. společnosti K. H. a. s., ze dne 11. 5. 1995 vložila tato společnost nemovitý majetek, tedy i předmětný pozemek do obchodní společnosti nyní N. D.. Podle tohoto prohlášení byl rozhodnutím Katastrálního úřadu v Náchodě povolen vklad práva pro společnost naposledy uvedenou. Podle názoru žalobců šlo o zjevný záměr společností vyhnout se dosahu restitučního zákona.

S názorem stěžovatele, že pojem „nezákonný zásah“ může být pouze aktivním jednáním správního orgánu, žalobci nesouhlasí. Odkazují v tomto směru na právní literaturu, jak v oblasti občanského, tak i trestního práva, a dovozují, že je-li zde rozsudek ukládající povinné osobě povinnost uzavřít se žalobci dohodu o vydání nemovitosti v oblasti restitučních vztahů, podle něhož se vlastnické právo oprávněné osoby zapisuje v katastru nemovitostí záznamem, přičemž katastrální úřad toto vlastnické právo záznamem nezapíše, dochází k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Konečně žalobci poukazují na své podezření, že v. o. p. v. k n. JUDr. D. R. z katastrálního pracoviště Náchod má úzkou vazbu na společnost N. D., a. s., která je v katastru nemovitosti dosud zapsána jako vlastník. Tomuto podezření odpovídá především to, že krátce po doručení napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové se pracovnice Katastrálního úřadu v Hradci Králové telefonicky spojila se zástupcem žalobců a požádala jej o sdělení čísla účtu, na který by mohl být poukázán přírůstek nákladů řízení. Tento přírůstek byl také poukázán. K tomu by podle žalobců zřejmě nedošlo, pokud by příslušná pracovnice katastrálního úřadu v Hradci Králové již od počátku věděla, že proti rozsudku bude podána kasační stížnost. Dovozejí totéž podezření též z výběru judikatury, na kterou ve svých podáních stěžovatel odkazuje, která ve svých důsledcích prospívá osobě, jež je dosud v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník. Má zato, že společnost N. D. a. s., byla jako vlastník předmětného pozemku zapsána na základě neplatného právního úkonu ve zřejmé snaze vyhnout se dosahu zákona č. 87/1991 Sb.

Nutno poznamenat, že po podání kasační stížnosti přípisem ze dne 18. 4. 2006 sdělil zástupce žalobců Nejvyššímu správnímu soudu, že žalobci podali dne 15. 3. 2006 u žalovaného návrh na vklad vlastnického práva k nemovitostem, u nichž se také domáhali záznamu, přičemž vklad práva byl již povolen rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2006, č. j. V 869/2006 – 605, s tím, že účinky vkladu vznikly dnem 15. 3. 2006. Skončilo již totiž řízení o určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je společnost K. H. a. s., a to rozsudkem Okresního soudu v Náchodě z 27. 1. 2005, sp. zn. 5 C 180/2004, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 11. 2005, sp. zn. 20 Co 220/2005, a to určením, že právě tato společnost je vlastníkem předmětných nemovitostí. Teprve poté

mohl být podán návrh na vklad vlastnického práva žalobců. Přestože zápis byl proveden nakonec vkladem a nikoliv záznamem, mají žalobci zato (v souladu s judikaturou citovanou v žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, že v dané věci měl být proveden záznam vlastnického práva ve prospěch žalobců tak, jak bylo žalováno. Oba způsoby zápisu práva žalobců byly voleny z toho důvodu, aby zápis byl proveden pokud možno co nejrychleji, protože při uplatnění pouze jednoho způsobu by mohlo dojít k situaci, že takto volený způsob by byl orgánem v konečné instanci o něm rozhodujícím prohlášen za nesprávný a teprve poté by mohl být volen způsob druhý, takže žalobci by dosáhli zápisu za podstatně delší dobu. Navrhovali, aby řízení o kasační stížnosti žalovaného bylo zastaveno za použití ustanovení § 86 a § 120 s. ř. s.

Stěžovatel ve vyjádření k tomuto procesnímu návrhu žalobců potvrdil, že provedl již zápis jejich vlastnického práva do katastru nemovitostí, a to vkladem, vyslovil však přesvědčení, že nejsou dány důvody k zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 86 s. ř. s. Setrval na svém stanovisku, že nemohl vyhovět návrhu na zápis vlastnického práva záznamem, přičemž vzhledem k tomu, že v postupu katastrálního úřadu našel Krajský soud v Hradci Králové nezákonný zásah a katastrální úřad i nadále zastává názor, že svým postupem do práv žalobců nezákonně nezasáhl, pak zápis vlastnického práva žalobců vkladem nemá vliv na posouzení zákonnosti postupu úřadu při odmítnutí zápisu záznamem. V této souvislosti upozorňuje na rozdílné hmotněprávní důsledky zápisu vlastnického práva do katastru nemovitosti záznamem oproti zápisu vkladem, konkrétně na vznik vlastnického práva k nemovitosti. Stěžovatel nadále zastává názor, že v daném případě nebylo možno provést zápis vlastnického práva záznamem a že k zásahu, který byl předmětem žaloby podle § 82 s. ř. s. nedošlo. Proto byla podána kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, přičemž případný rozsudek Nejvyššího správního soudu je závazný i z hlediska další praktické činnosti katastrálních úřadů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek jsa vázán rozsahem kasační stížnosti a uplatněnými kasačními důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přihlédl přitom k tomu, co vyšlo najevo v průběhu řízení o kasační stížnosti, tedy k tomu, že byl již proveden zápis vlastnického práva žalobců vkladem, a shledal kasační stížnost důvodnou; naopak neshledal podmínky pro navrhované zastavení řízení z důvodů, které budou dále rozvedeny.

Předně je třeba uvést (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ans 1/2004), že žalobou proti nezákonnému zásahu se může podle ustanovení § 82 s. ř. s. bránit každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky, a nebo hrozí-li jeho opakování. Soudní řád správní zavedl ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu jako institut ochrany před nezákonným jednáním správního orgánu. Definici „zásahu“ zákon výslovně neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ostatně ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení života, zdraví či majetku, při demonstraci, příkazy ke sjednání nápravy), zajišťovací úkony a pod.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu

je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“).

Z uvedené je zřejmé, že soudním řádem správním nově zavedený samostatný procesní institut žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu nemůže být vykládán jen jako jakási náhražka žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, kterou z těchto žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení bude iniciovat. Rozhodným kritériem pro podání žaloby je povaha napadeného úkonu. Přitom platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost. Přímo žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje tudíž tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Z ústavněprávního hlediska je vhodné k tomu dodat, že veřejná správa musí být kontrolována soudní mocí vždy tam, kde svojí činností zasahuje do základních práv fyzických a právnických osob. Tato určující ústavní zásada znamená především, že uvedeným subjektům nemůže být v případě zásahu do jejich práv odepřen přístup k soudu, přičemž však již není rozhodné a je v dispozici zákonodárné pravomoci, ve kterých případech je právo na soudní ochranu garantováno v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a kdy ve formě jiné, např. právě žalobou proti nezákonnému zásahu.

V projednávané věci brojili stěžovatelé žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. proti sdělení žalovaného ze dne 31. 5. 2004, adresovaného zástupci žalobců, (s nímž byly vráceny doklady předložené žalobci se žádostí o zápis do katastru nemovitostí záznamem podle § 7 odst. 1 zákona o zápisech), v němž je žalobcům žalovaným sdělováno, že je třeba podat návrh na zápis vkladem, protože přiložený rozsudek Okresního soudu v Náchodě (sp. zn. 7 C 169/98), neobsahuje projev vůle žalobců být smlouvou vázán a je defakto návrhem na uzavření dohody, který činí žalovaný žalobci, jenž návrh na uzavření dohody přijme tím způsobem, že její obsah opíše z výroku rozsudku, podepíše se a k takto vytvořené dohodě pevně připojí rozsudek soudu, který nahrazuje podpis žalovaného.

Žalobou podle § 82 s. ř. s. se může u soudu domáhat ochrany každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Za zásah označují žalobci faktické odmítnutí stěžovatele provést zápis záznamem do katastru nemovitostí, když mají zato, že tímto postupem je stěžovatel zkrátil na jejich právu vlastnickém – omezil je v možnosti s předmětnou nemovitostí nakládat, když podle současného stavu zápisu v katastru nemovitostí by nemohli dosáhnout vkladu vlastnického práva pro nesplnění podmínek ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o zápisech, což potvrzuje i stěžovatel, neboť u Okresního soudu v Náchodě byla podána žaloba od 21. 7. 2004 (sp. zn. 5 C 180/2004) na určení, že vlastníkem předmětné nemovitosti je vlastník označený jako povinná osoba v rozsudku ukládajícím povinnost uzavřít dohodu o vydání nemovitosti, když v katastru je na místě vlastníka zapsán jiný subjekt. Protože ochrana proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. v projednávané věci v úvahu nepřichází – stěžovatel nečinný nebyl - pak lze souhlasit se žalobci i s Krajským soudem v Hradci Králové, že jako způsob ochrany přichází v úvahu pouze aplikace ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., tedy žaloba proti nezákonnému zásahu spočívajícím v postupu správního orgánu, jímž odmítl zápis provést a vrátil žalobcům doklady zaslané k provedení návrhu na zápis záznamem s odůvodněním výše již uvedeným. V době rozhodování krajského soudu byly splněny i další podmínky možnosti podání takové žaloby – tvrzený zásah

a jeho důsledky trvaly, požadovaného odstranění důsledků nebylo přitom možno v té době dosáhnout jinak. Žaloba by však mohla být úspěšná pouze tehdy, pokud by soud přisvědčil názoru žalobců, že tvrzený zásah byl postupem nezákonným. Nejvyšší správní soud, na rozdíl od Krajského soudu v Hradci Králové se domnívá, že v projednávané věci tomu tak není a stěžovatel se tudíž právem dovolává důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., tj. nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. (o zápisech) se k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí České republiky zapisuje vlastnické právo, zástavní právo, právo odpovídající věcnému břemeni a předkupní právo s účinky věcného práva. Podle 3. odstavce téhož ustanovení se zápisem rozumí vklad (§ 2), záznam (§ 7), poznámka (§ 9) nebo jejich výmaz. Zápisy mají přitom právní a evidenční účinky podle tohoto zákona (§ 1 odst. 4 zákona o zápisech). Podle ustanovení § 2 odst. 1 téhož zákona se práva uvedená v § 1 odst. 1 zapisují do katastru nemovitostí zápisem vkladu práva nebo výmazu vkladu práva (dále jen „vklad“), pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle § 2 odst. 2 práva uvedená v § 1 odst. 1 vznikají, mění se nebo zanikají dnem vkladu do katastru pokud občanský zákoník nebo jiný zákon nestanoví jinak. Podle § 2 odst. 3 právní účinky vkladu vznikají na základě pravomocného rozhodnutí o jeho povolení ke dni, kdy návrh na vklad byl doručen příslušnému orgánu republiky. Vklad lze přitom provést jen na základě pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu republiky. V řízení o povolení vkladu katastrální úřad před svým rozhodnutím zkoumá splnění podmínek uvedených v § 5 odst. 1 téhož zákona, mezi něž patří podmínka, zda navrhovanému vkladu není na překážku stav zápisu v katastru.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 téhož zákona práva uvedená v § 1 odst. 1, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, se zapisují záznamem (dále jen „záznam“) údajů ne základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru.

Krajský soud v Hradci Králové svůj rozsudek, jímž zakázal stěžovateli odmítat provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem, odůvodnil především tím, že rozsudek vydaný v restitučním sporu (podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb.), ukládající povinné osobě, aby uzavřela s oprávněnou osobou dohodu o vydání nemovitosti je veřejnou listinou dokládající opodstatněnost restituce práv původního vlastníka, resp. jeho právních nástupců, tj. znovunabytí vlastnických práv podle restitučního zákona, je titulem k provedení záznamu ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o zápisech. Vyslovil přesvědčení, že další řízení o povolení vkladu podle ustanovení § 2 a násl. zákona o zápisech tu nemá místa, neboť obnovení vlastnického práva je konstituováno a katastrální úřad po právní stránce nemá co přezkoumávat.

Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že tento názor je v rozporu s právní úpravou nabývání nemovitostí na základě smluvním, konkrétně s ustanovením § 133 odst. 2 občanského zákoníku a § 5 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Dnem právní moci rozsudku nahrazujícího projev vůle povinné osoby (povinná osoba byla zavázána uzavřít se žalobci dohodu o vydání předmětné nemovitosti a žalobci takto vydávanou nemovitost do svého vlastnictví přijímají) došlo fakticky k uzavření dohody, která je podkladem – titulem k nabytí vlastnictví. Zásadně u smluvního nabývání vlastnického práva k nemovitostem, které se zapisují do katastru nemovitostí zákona o zápisech, se vlastnické právo nabývá vkladem do katastru nemovitostí a vznikají nebo zanikají dnem vkladu do katastru, pokud občanský zákoník, nebo jiný zákon nestanoví jinak (§ 2 odst. 2

zákona o zápisech). Lze souhlasit se stěžovatelem, že žádný zvláštní zákon nestanoví, že by v případech, kdy je projev vůle smluvní strany nahrazen rozhodnutím soudu, vzniklo vlastnické právo k nemovitosti jinak, takže provedení záznamu, který má toliko deklaratorní charakter, namísto vkladu, který je charakteru konstitutivního, by znamenalo, že ke vzniku vlastnického práva by zápisem formou záznamu nedošlo. Dohoda o vydání nemovitosti, uzavřená podle zákona č. 87/1991 Sb., podléhá výslovně vkladu vlastnického práva, k čemuž nutno upozornit, že právní následky smlouvy uzavřené prostřednictvím nahrazení projevu vůle soudem, nebo smlouvy uzavřené mimosoudně musí být vždy stejné. Provedení zápisu záznamem do katastru nemovitostí by obnovení vlastnického práva konstituováno nebylo. Pokud krajský soud v odůvodnění svého rozsudku odkazuje na opačný názor vyslovený v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1995, sp. zn. 7 Cdo 56/94, a rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 2 Cdon 115/97, pak je nutno přisvědčit stěžovateli, že rozsudky se týkaly nároků uplatňovaných podle zákona č. 173/1990 Sb. a č. 232/1991 Sb. (o podmínkách a způsobu navrácení majetkových práv), přičemž jde o předpisy, které byly svým způsobem specifické (zcela mimořádné), dle těchto předpisů nebylo k nabytí nemovitého majetku tělovýchovnou organizací třeba registrace příslušné listiny tehdejšími státními notářstvími (nyní vklad do katastru nemovitosti) a jak připomíná stěžovatel, byly katastrální úřady výslovně instruovány, že převod vlastnických práv k nemovitému majetku ČSTV na oprávněnou osobu se zapisuje do katastru nemovitostí záznamem na podkladě dohody o vydání majetkových práv. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Cdon 811/96, pak uvádí, že pravomocný rozsudek ukládající ve smyslu ustanovení § 161 odst. 3 o. s. ř. povinné osobě povinnost uzavření dohody s oprávněnou osobou o vydání věci, dokládající opodstatněnost restituce práv původního vlastníka, resp. jeho právních nástupců, tj. znovunabytí vlastnických práv podle restitučního zákona, a je stejně jako platně uzavřená mimosoudní dohoda o vydání nemovitosti postačujícím podkladem pro zápis do katastru. S tímto závěrem nezbývá než souhlasit, avšak nutno připustit, že v odůvodnění rozsudku není způsob zápisu do katastru nemovitostí konkretizován, není zde uvedeno, zda jde o zápis záznamem či vkladem.

Z uvedených důvodů proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž žalovanému (stěžovateli) zakázal odmítnutí provedení zápisu záznamem v katastru nemovitostí není v souladu se zákonem, neboť stěžovatel se vůči žalobcům nedopustil jednání, které by bylo možno označit za zásah nezákonný.

K tomu nutno uvést, že žalobci sami připouštějí, že v zásadě neodmítali způsob zápisu jejich vlastnického práva do katastru nemovitostí vkladem, čemuž se žalovaný nebránil a naopak tento postup pokládal za jediný možný, avšak bránila tomu skutečnost, že v katastru nemovitosti byl na místě vlastníka zapsán jiný subjekt, než byl v době zahájení sporu, přičemž lze připustit shodně se žalobci, že ke změně vlastníka ze společnosti K. H. a. s., na společnost N. D., a. s., která byla posléze zapsána v katastru nemovitostí jako vlastník předmětného pozemku, že s ohledem na úzké personální vztahy (žalobci popisované) šlo o převod vlastnického práva zcela účelový, avšak nutno poznamenat, že katastrální úřad není oprávněn posuzovat a rozhodovat o platnosti takového převodu, resp. listiny, která je podkladem pro zápis do katastru nemovitostí. Změny zápisu lze dosáhnout až na základě pravomocného rozsudku soudu, pokud by jeho vydání bylo iniciováno žalobou.

Nutno ještě poznamenat, že před vydáním tohoto rozsudku, řešil Nejvyšší správní soud otázku, zda je kasační stížnost podaná stěžovatelem proti uvedenému rozsudku krajského soudu způsobilá věcného projednání i za situace, kdy správní orgán po podání

kasační stížnosti vyhověl návrhu stěžovatelů na provedení zápisu vlastnického práva žalobců do katastru nemovitostí, a to vkladem. Nejvyšší správní soud na tuto otázku odpověděl kladně, neboť předmětem řízení o kasační stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti nezákonnému zásahu je rozhodnutí krajského soudu a nikoliv tvrzený nezákonný zásah, který byl předmětem řízení před krajským soudem. Tento závěr vyplývá z povahy kasační stížnosti jako nástroje přezkumu pravomocných rozhodnutí krajských soudů a je podpořen mimo jiné rozsahem stížních bodů, které může správní orgán v takovém řízení uplatnit (srovnej § 103 odst. 1 s. ř. s.). Odepření možnosti přezkumu pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem však v projednávané věci není možné především proto, že na základě provedení zápisu vlastnického práva žalobců do katastru nemovitostí vkladem, předmět sporu mezi účastníky neodpadl. Mezi nimi nebylo nikdy sporu o tom, že zápis vlastnického práva lze provést vkladem. Nebylo ho možno jen povolit dříve, dokud nebyla odstraněna překážka bránící zápisu vkladem, tj. než soud v jiném řízení pravomocně rozhodl, že vlastníkem předmětné nemovitosti je subjekt, označený v listině, podle které se zápis vkladem provedl, jako povinná osoba.

Uložil-li tudíž Krajský soud správnímu orgánu v řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s. zákaz odmítat provedení zápisu záznamem v katastru nemovitostí a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí nezákonné, neměl by správní orgán prakticky možnost tuto nezákonnost zvrátit jen v důsledku toho, že vyhověl návrhu žalobců na provedení zápisu vkladem, jemuž se od počátku nebránil. Nutno v této souvislosti ještě připomenout i hmotně právní důsledky zápisu vlastnického práva do katastru nemovitosti vkladem oproti zápisu záznamem.

Z týchž důvodů, totiž že předmětem řízení o kasační stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu žalobě proti nezákonnému zásahu je rozhodnutí krajského soudu a nikoliv tvrzený zásah správního orgánu, nemohl Nejvyšší správní soud rozhodnout o procesním návrhu žalobců, učiněným v průběhu řízení o kasační stížnosti, aby řízení o ni bylo zastaveno. Ustanovení § 86 s. ř. s., podle něhož soud zastaví řízení, zjistí-li, že po podání žaloby, že zásah ani jeho důsledky netrvají a nehrozí opakování zásahu, se totiž podle povahy věci vztahuje toliko nařízení o žalobě. Vyhověním tomuto návrhu by navíc nemohlo dojít ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Konečně pak zcela závěrem nutno poznamenat, že Nejvyšší správní soud nesdílí podezření žalobců vyslovené v jejich písemném vyjádření ke kasační stížnosti, že totiž v. o. p. v. k n. katastrálního pracoviště Náchod JUDr. D. R. má úzkou vazbu na společnost N. D. a. s., která byla v katastru nemovitostí zapsána jako vlastníkem předmětné nemovitosti, když toto podezření dovozují z toho, že po doručení napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové se telefonicky spojila se zástupcem žalobců pracovnice Katastrálního úřadu v Hradci Králové ve snaze získat číslo účtu, na který by mohla být přikázána náhrada nákladů řízení, uložená napadeným rozsudkem. Žalobci mají zato, že k tomu by zřejmě nedošlo, pokud by pracovnice Katastrálního úřadu v Hradci Králové od počátku věděla, že proti rozsudku bude podána kasační stížnost. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem a její podání nemění nic na tom, že rozhodnutí krajského soudu, které je jí napadáno, je rozhodnutím pravomocným. Respektování tohoto pravomocného rozhodnutí stěžovatelem bylo tudíž zcela na místě a nelze z něho vyvozovat závěry podsouvané žalobci, totiž, že by přísudek poukázán nebyl, pokud by zde byla vědomost o podání kasační stížnosti a usuzovat z tohoto zcela legálního postupu na podjatost pracovnice stěžovatele. Takové podezření nelze spatřovat ani v tom, že stěžovatel na podporu svého právního názoru poukázal na ta rozhodnutí Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek,

kteří podporují jeho právní názor, neboť totéž učinili i žalobci, kteří naopak odkázali na tu judikaturu která podporovala oprávněnost jejich požadavku. K tomu nutno dodat, že i sami žalobci připouštějí, že dostupná literatura i judikatura nebyla v tomto směru zcela jednotná, nehledě k tomu, že odkaz na tu část judikatury, o které strany soudního sporu svůj nárok opírají je zcela běžnou, oprávněnou a pochopitelnou praxí.

Ze všech výše uvedených důvodů zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové podle § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť žaloba měla být jako nedůvodná zamítnuta podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. Věc vrací krajskému soudu s tímto právním názorem o nutnosti zamítnutí žaloby v případě, že žalobci nevezmou žalobu zpět, eventuelně, neshledá-li krajský soud podmínky pro zastavení řízení o žalobě ve smyslu ust. § 86 s. ř. s.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne Krajský soud v Hradci Králové též o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu